

Martin
Stručovský
V TEMNOTÁCH

motto detektivka

V temnotách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Stručovský
V temnotách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Martin
Stručovský
V TEMNOTÁCH

Praha 2020

*Následující příběh je zcela smyšlený, stejně jako jeho hrdinové.
Prostředí a organizace vylíčené v románu jsou popsány
s uměleckou nadsázkou.*

Věnováno

Františkovi a Kláře z Assisi,
kteří mi ukázali krásu světla

&

Všem, kteří žijí dobrodružství Matěje a Pavly
společně se mnou

PROLOG

„Kde vládne temnota, at světlo křesám.“

František z Assisi

Vítr si pohrával s listím. Přehazoval ho na všechny strany a nově ho uspořádával. Listí bylo všude. Na zemi. Pod stromy. V průchodech domů. U vchodů do supermarketů. A možná i v lidských duších.

Pár listů uvízlo i za stěrači služebního auta poručíka Vondráčka.

Vondráček se na okamžik podíval ven. Nechtělo se mu tam. Byla zima, pošmourno. Neměl v oblíbě nic z toho. Neměl rád podzim. Podzim znamenal, že za chvíli budou Vánoce. A Vánoce taky neměl rád. Neměl je rád od té doby, co je od rozvodu před pár lety trávil každý rok sám.

Věděl, že to nebyla Ivanina chyba, ale jeho. Dlouhý šichty udělaly svoje. Neměl na ni čas. Neměl čas na děti. Takže když mu oznámila, že si našla někoho jinýho, nedivil se jí. Ani se vlastně nepokoušel o ni zabojovat. Věděl, že bez něj bude šťastnější. Byl to možná už takový úděl policajtů. Sloužit práci a být bez vážnějšího vztahu. Aspoň nemusel nikoho obtěžovat tím, co jeho oči viděly za hnus světa.

Hnus světa.

Vondráčka napadlo, že to, v čem se právě teď drápe, tohle označení přesně vystihuje.

Hnus světa.

Přesně v tom se teď štourel.

Očima sklouzl k fotografiím, které měl položené na kolenou. Vlastně sám dobře nechápal, proč se na ně zase koukal.

Byl na místě nálezu.

Celé to viděl.

A stejně si pořád prohlížel ty fotky.

Možná proto, že nic tak smutného a brutálního neviděl už hodně dlouho.

Mrtvá zmlácená holka, kterou vyplavila Vltava. Bylo jí osmnáct. Celý život měla ještě před sebou.

Takových už Vondráček samozřejmě v pražských ulicích viděl mraky, ale tohle ho zasáhlo.

Možná za to mohla skutečnost, že ta holka byla sirotek a starala se o ni její ségra. Možná za to mohlo to, že ona teď skončila sama.

Anebo ho hnal především obraz mrtvé holky, které ryby vyžraly oči z důlků, a on chtěl poznat šmejda, který byl něčeho takového vůbec schopný.

Prošel nedávno propuštěné mukly.

A nic.

Vyslechl svoje informátory.

A nic.

V rukávu měl ještě jedno eso.

Letáček, který zval na setkání mladých lidí do skupiny Omega.

Našel ho při prohledávání pokoje oběti. Její sestra potvrdila, že pár takových setkání dívka navštívila. A to nebylo všechno. Seznámila se na nich s jedním mladíkem a rozhodla se, že s ním bude žít v rámci komunity. Prostě odešla z domova.

Stalo se to jen před pár měsíci.

A teď byla mrtvá.

Vondráčkovi na tom něco neštymovalo.

Uložil fotky zpátky do papírových desek. Pohledem přitom přešel po obrázku domečku se sluníčkem na vnitřní straně, který mu nakreslil Olda. Rozhodl se, že jakmile bude po všem, vezme jeho a Haničku někam na prázdniny. Třeba ke svým rodičům na Šumavu. Už tam nebyli pár měsíců a táta mu to nikdy nezapomněl s hořkostí v hlase připomenout.

Stáhl si z vlasů gumičku. Už je měl opravdu dost dlouhé.

Urovnil si je a pak zase sepnul zpátky do culíku.

Vyrazil ven.

Pod nohama mu zašustilo listí.

Prošel dveřmi do vysoké skleněné budovy, kde Omega sídlí-

la. Uvnitř to bylo čisté a vypulírované. Na recepci stál chlápek s vyholenou přední částí hlavy a culíkem, navlečený do modré tuniky. Za ním viselo na stěně obří písmeno omega.

„Dobrý den, jak vám mohu pomoci?“ zeptal se ho recepční s úsměvem na tváři.

„Vondráček, kriminálka,“ oznámil a položil na pult služební průkaz.

Recepční si ho prohlédl a podíval se na Vondráčka. „Co pro vás můžu udělat?“

„Rád bych mluvil s někým, kdo tady tomu šéfuje.“

Další výměna pohledů.

„To je pan Mráz,“ odpověděl recepční.

„Fajn. Zavolejte mi ho.“

„Obávám se, že...“

„Okamžitě. Nebo si obstarám soudní příkaz.“

Zdálo se, že soudní příkaz je dostatečně silné zaklínadlo na to, aby ho poslechl. Vzal do ruky telefon. Hovor vyřídil rychle a položil sluchátko zpátky na vidlici. „Pan Mráz si s vámi promluví.“

Vondráček přikývnul.

Během dvou minut se v hale objevil další muž. Mladý, s vyholenou hlavou, oblečený do tuniky zelené barvy. „Jsem Žahavý,“ představil se.

„Poručík Vondráček. Kriminálka.“

„Úžasné. Co můžeme udělat pro statečného strážce zákona?“

„To řeknu pouze panu Mrázovi,“ odvětil s ledovým klidem.

„Samozřejmě,“ přitakal Žahavý. „Mám vás k mistrovi odvést. Prosím, pojdte za mnou.“

Mráz, nebo taky mistr, jak ho nazýval Žahavý, sídlil v posledním patře v obrovské kanceláři. Žahavý ho uvedl dovnitř a pak se ztratil pryč.

Vondráček zůstal s Mrázem. Ten k němu pomalu vyrazil od velkého stolu.

Mráz byl chlápek mezi čtyřiceti a padesáti lety. Vyholená hlava. Kozí bradka. Rudá tunika. Bez jediné ozdoby.

Byl by to úplně normální člověk, kdyby Vondráček neměl jakýsi podivný pocit, který nedokázal úplně definovat.

„Poručík Vondráček?“
„Pan Mráz?“
Přikývli takřka současně.
„Co pro vás můžu udělat?“
„Rád bych se vás na něco zeptal.“
„Prosím, posadte se,“ uvedl ho ke stolu, kde ještě před chvílí sám seděl. „Dáte si něco? Čaj? Kávu?“
„Ne. Díky.“
„Dobrá. Tak co pro vás můžu udělat?“
„Znáte tuhle dívku?“ zeptal se Vondráček a na stůl položil fotografii.
Mráz si ji prohlédl. „Ano, tu si pamatuji. Táňa, že ano?“
Vondráček přikývl. „Co mi o ní můžete říct?“
„Přišla k nám. Byla zoufalá. Chtěli jsme jí pomoci.“
„Pomocť? Jak?“
„Co víte o Omeze?“
„Skoro nic,“ pokrčil Vondráček rameny.
„Ujímáme se lidí, kteří nevědí, co se životem. Pořádáme pro ně kurzy a workshopy. Umožňujeme jim studovat a pracovat.“
„I jí?“
„Jí nebylo pomoci.“
„Jak to?“
„Měla hrozné deprese. A trpěla sebevražednými sklony. Nakonec se rozhodla od nás odejít.“
„Mám informace, že ji sem dovedl jakýsi Leonard Suk...“
„To je pravda,“ přikývl Mráz. „Ale i on z našeho společenství odešel. Co s ním je, netuším.“
„Má tu ještě nějaké věci?“
„Ne, všechno si odnesla, když odtud odcházela. Můžu ale vědět, co se jí stalo?“
„Táňa je mrtvá. Někdo ji zabil a hodil její tělo do Vltavy,“ odpověděl Vondráček.

///

Děšť vytrvale bubnoval do předního skla staré škodovky. Uvnitř automobilu panovala napjatá atmosféra.

Matka se dívala na svou dceru na zadním sedadle.

Dcera se dívala na matku.

Obě měly v očích smutný výraz.

Jako kdyby mezi nimi někdo vystavěl neviditelnou bariéru. Vysokou zeď, kterou ale najednou ani jedna z nich nedokázala přelézt zpátky, aby se láskyplně objaly a řekly si, že se mají rády.

„Lucinko,“ oslovila matka dceru, „opravdu jsi to takhle chtěla?“

Dívka oslovená jako Lucinka se na ni podívala. Měla pěkné modré oči a vlasy střižené na mikádo. Bylo jí sotva osmnáct a tohle byl pro ni první okamžik, kdy měla vykročit z bezpečí rodinného hnízda a být odkázaná sama na sebe.

„Mami... já...“

U srdce jí bylo těžko. Nebála se nové školy, na tu se těšila. A strach jí nenahánělo ani nové prostředí. Větší hrůzu jí naháněla skutečnost, že opustí svou maminku, od které se od narození na delší dobu neodloučila.

Jenže v poslední době se mnoho věcí změnilo a ona věděla, že doma už to není pro ni.

„Nepřemlouvej ji.“

Masa na sedadle řidiče se pohnula.

Na Lucinku se podíval On.

Ty oči. Tak moc jí připomínaly prase. Věděla dobře, jak moc blízko pravdě tenhle příměr je.

„Rozhodla se pro studium, tak ji nepřemlouvej.“

„Radku, ale...“

„Aspoň se naučí, co je to život a jak se o sebe postarat,“ utnul chlap veškerou další diskuzi.

Lucinka čapla do ruky bágl ze sedačky vedle ní.

Ještě jednou se podívala na matku a pak vystoupila do prudkého deště.

ČÁST PRVNÍ

NEZVĚSTNÁ

*„Lhostejnost k druhým a lhostejnost k osudu celku
je přesně tím, co otevírá dveře zlu.“*

Václav Havel

„Bohu díky.“

Prostory kostela Nanebevzetí Panny Marie procházel průvod uzavřený mladým farářem, jehož tvář tížily starosti. Jakmile skupinka zmizela v zákristii, začali se rozcházet první lidé. Jiní zůstávali v lavicích, aby odříkali poslední ze svých modliteb.

Podíval jsem se na hořící svíčku na oltáři. Měl jsem rád její plamen. Pokaždé mě tak příjemně uklidňoval. Čím déle jsem do kostela chodil, tím víc jsem to tu měl rád. Připadal jsem si tu skutečně v bezpečí a doma. Byl tu pokoj, mír a moje duše tu nacházela v posledních několika měsících větší a větší stabilitu. Víc jsem v tomhle období opravdu nepotřeboval.

Pootočil jsem hlavou doprava. Pavla klečela vedle mě. Nic neřekla. Jen se na mě usmála. Já jí úsměv oplatil.

„Půjdem?“ zeptala se.

„Ano,“ chytl jsem ji lehce za ruku.

Ještě jednou jsem si prohlédl nádherné malby s motivy květin na stěnách Špulířské kaple. Pokřižovali jsme se a vyrazili jsme společně k portálu.

Obloha byla dneska šedivá a zdálo se, že bude každou chvíli pršet. Na duben nic neobvyklého. Počasí se střídalo jako na kolotoči.

Na schodech jsem sebou trhl. Na začátku Liliové ulice, hned naproti nám, stál menší pohublý muž v klobouku s širokou krempou a tmavém kabátu.

„Co ten tady dělá?“ zavrčel jsem a zapálil jsem si cigaretu. Všech zlovyků jsem se zbavit nedokázal.

Ucítil jsem, jak mi Pavla stiskla rameno. „Jen klid,“ radila mi šeptem. „Taky chodí do kostela. Je jasný, že na sebe budete narážet.“

To mi nemusela připomínat.

Klid, blesklo mi hlavou. To se snadno řeklo, ale hůř udělalo.

Měl jsem pocit, že pokaždý když jsem v kostele našel klid, tak jsem ho venku zase během několika minut ztratil. Připomínalo to nekonečný chození pro vodu s děravým džbánem.

„Jsi se mnou?“

„Vždycky, miláčku,“ odpověděla Pavla.

Sešli jsme ze schodů.

Muž v klobouku se dal do pohybu. Setkali jsme se ve středu cesty vydlážděné kočičími hlavami.

„Mlynáři, jak je?“ oslovil mě.

Podíval jsem se na něj. „Co chceš, Vlku?“

„Promluvit si.“

Zakroutil jsem hlavou. „Nemáme o čem.“

„Dovolím si nesouhlasit.“

„Všechno podstatný jsi mi už řekl na pohřbu mé dcery. Pamatuješ?“

„Ano.“

„Tak pro mě udělej jednu věc. Dej mi laskavě pokoj.“

„Ještě...“

„Pane Vlku,“ ozvala se Pavla, „prosím.“

Vlk nám šel z cesty.

„Díky.“

„Zajdeme si do Kašánku, co ty na to? Na kafe a nějakou mňamku k tomu.“

„Nějak nemám náladu.“

„Ale no tak. Nesmíš na to...“ Pavlu přerušil její telefon. Vyřídila to rychle.

„Tak je to v čoudu.“

„Práce?“

„Jo. Je mi to moc líto...“

„Ale jdi ty.“ Chytl jsem ji jemně pod bradou. „Já to chápu.“

„Miluju tě.“

„A já tebe.“

„Sejdeme se doma?“

„Jo.“

Zmizela dřív, než jsme si stačili něco dalšího říct.

„Pan Mlynář?“ uslyšel jsem za sebou.

Otočil jsem se.

Spatřil jsem ženu s unavenýma očima a zplihlými mastnými vlasy. Na sobě měla šustákovou bundu a obnošený džíný.

„Ano,“ odpověděl jsem.

„Mohla...“ začala a nervózně se po mně podívala.

„Co pro vás můžu udělat?“ zkusil jsem jí pomoci.

„Mohla bych si s vámi promluvit?“

„Copak máte na srdci, paní...?“

„Hřebíčková.“

„Hřebíčková,“ zopakoval jsem.

„Chtěla bych, abyste našel moji dceru.“

/ 2 /

S Hřebíčkovou jsme se usadili u Černýho ptáka. Teď odpoledne tu bylo relativně prázdné, z kuchyně se linula vůně připravovaného jídla a z repráků zněly U2, poznal jsem jejich starý song *With or Without You*.

Hřebíčková se dotkla hrnečku s kávou a upila.

Byla to její první reakce od chvíle, co jsme sem dorazili. Jako kdyby neustále přemýšlela, odkud má začít. Jako kdyby se bála, že ji odmítnu.

Popravdě by nebyla daleko od pravdy.

To poslední, po čem jsem teď toužil, bylo hledat nezvěstnou holku. V poslední době si celý Hradec asi myslel, že nemám nic lepšího na práci. Jenže když jsem se do podobného vyšetřování pustil naposledy, úplně mi to nevyšlo.

Rebeku se podařilo najít.

Jenže už bylo příliš pozdě. Nejen pro ni, ale i pro mě. Jak jsem se totiž při pátrání po jejím vrahovi dozvěděl, byla to ve skutečnosti moje starší dcera, což mi její matka nikdy neřekla.

Lži.

Měl jsem je kolem sebe jako pavučiny. Lhala mi nejen Rebečina máma, ale i ta moje. A to všechno kvůli tomu, aby mě chránily. Chránily.

Při tom slově jsem se musel ušklíbnout.

Máma a Sára se mnou jednaly, jako kdyby mi bylo pět a nedokázal jsem se s ničím porvat.

„Pane Mlynáři.“

Hřebíčková mě vytrhla z přemýšlení.

Podíval jsem se na ni. Podíval jsem se na hrnek před sebou.

„Promiňte, zamyslel jsem se.“

V poslední době se mi to stávalo čím dál tím častěji. Přemýšlel jsem o životě a o tom, jakým směrem se vydám.

Zvláštní. Po smrti ženy jsem se k tomu nikdy nedostal.

Nejspíš s tím mělo co dělat to, že jsem se snažil uchlastat k smrti.

Což se mi zase tak úplně nepodařilo. Holt některý plány občas nevycházejí tak, jak si to člověk nalajnuje.

Takovej už je zkrátka život.

„Co se stalo s vaší dcerou?“ vrátil jsem se zpět do hořký reality všedního dne.

„Zmizela,“ odvětila smutně a bylo vidět, že nemá daleko k pláči.

„Kdy? Jak?“

„To nevím. Před několika týdny se přestala ozývat. Napřed jsem tomu nepřikládala velký význam. Až v posledních dnech...“

„Vy nejste odtud?“

Zakroutila hlavou. „Jsem ze západu. Z Plzně.“

„Z Plzně,“ podivil jsem se. „Vaše dcera v Hradci studovala?“

„Ano. Fakultu managementu.“

„To byla dost daleko od domova. Proč nestudovala třeba na Západočeský univerzitě?“

„Protože se tak rozhodla,“ odvětila Hřebíčková. Z její odpovědi jsem cítil obrovský hněv vůči celému světu. Nejvíce jako kdyby ale byla naštvaná sama na sebe, že tomu nedokázala zabránit.

Podívala se na mě. „Promiňte. Já...“

„V pořádku,“ pokrčil jsem smířlivě rameny.

„Mám hrozný strach.“

„Chápu... chápu vás.“ Očima jsem střelil za bar. V polici stála vyrovnaná řada s několika lahvemi tvrdého alkoholu. Byla tam mezi nimi i Tullamore Dew. Tahle holka mě nikdy nenechala ve

štychu a já měl najednou nutkání do její přívětivé náruče zase po dlouhý době zavítat.

Bylo by mi dobře.

Ale nej na malou chvíli. A pak by to bylo ještě horší a to mi za to fakt nestálo.

Věděl jsem to. Věděl jsem totiž, jak zrádná tahle mrcha dokáže být.

Slíbil jsem sám sobě, že tohle všechno zvládnou bez chlastu. A já to prostě musel dodržet. Nesměl jsem zklamat sebe. A už vůbec jsem nesměl zklamat Pavlu. Byla mojí poslední nadějí na nový život. A já o ni nechtěl přijít. Nikdy. Za žádnou cenu.

„Fajn,“ podrbal jsem se na obličej. „Vzpomenete si, kdy jste s dcerou mluvila naposledy?“

„Na Vánoce.“

„Na Vánoce,“ zarazil jsem se. „Před chvílí jste mi řekla, že...“

„Psala mi dopisy,“ sekla po mně. „Poslední dorazil před měsícem. Tak jsem se o ni bála.“

„To jsou čtyři měsíce,“ spočítal jsem si rychle. „Vy jste svoji dceru neviděla skoro půl roku.“

„Jo. Byla tady a já v Plzni. Nejsme zase tak bohatí, aby mohla holka každý víkend jezdit domů.“

„Co mobily?“

„Co je s nimi?“

„Používají se, když chtějí dva lidi spolu hovořit na dálku,“ vysvětlil jsem jí definici. Bylo mi jedno, že to teď asi hraničí s drzostí. Koneckonců jsem pro ni nepracoval, takže jsem si to mohl dovolit.

„Nepoužíváme je. Já ho nemám a moje dcera taky ne.“

Přejel jsem si po čele, na němž se mi už rosil pot.

„Fajn. Takže vám psala dopisy.“

„Přesně tak. A před měsícem najednou přestala.“

„Zničehonic?“

„Jo.“

„Do školy jste volala? Co kolež?“

„Nic.“

„Nevíte, nebo jste nevolala?“

„Nemám telefon.“

Jo. Já zapomněl.

„Fajn. Co víte?“

„Moje dcera studuje tady v Jindřichově Hradci.“

Super, to jsem se teda fakt něco dozvěděl.

„Máte ty dopisy u sebe?“

„Ne, nechala jsem je doma v Plzni.“

Do háje. Jako navigace na počáteční směr vyšetřování to mohlo být dobré.

„Co přítel?“

„Ne, moje Lucinka žádného nemá.“

Jo, moje zkušenosti byly obvykle úplně opačný, jak často ukázalo vyšetřování.

„Proč si myslíte, že se vaší dceři něco stalo?“

„Protože by se mi ozvala.“ Pronesla to s naprostou jistotou v hlase a vážností v obličejí.

Hřebíčková měla možná netradiční pohled na svět, ale o svou dceru se skutečně bála.

„Máte její fotku?“

Podala mi ji. Usmívala se na mě bruneta, který mohlo být asi dvacet.

„A tady,“ podala mi kus papíru, „jsou informace o ní. Včetně data narození.“

„Koukám, že jste se na to pořádně připravila.“

„Ano.“ Odmlčela se.

„Podnikala jste něco ohledně jejího hledání? Byla jste na policii?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ zakroutila hlavou. „Policii moc nedůvěřuji a sama jsem se do ničeho nepouštěla. Zase tak dobře to tady neznám. Na vás jsem přišla víceméně náhodou. Někdo se zmínil o tom, že byste mi mohl pomoci.“

Neodpověděl jsem.

„Najdete ji? Najdete moji holčičku?“

„Udělám, co budu moci. Ale nejsem Superman.“ Nemluvě o skutečnosti, že už mi tohle jednou nevyšlo.

„A ještě...“ Sáhla do tašky a vytáhla pomačkanou bílou obálku. „Nevím, kolik si za tuhle práci účtujete, ale...“

„Na to kašlete,“ přisunul jsem obálku zase zpátky k ní.

„Počkejte, to přece nejde.“
Zvedl jsem se od stolu. „Jak se s vámi mám spojit?“
„Bydlím v penzionu U Tkadlen.“
„Až budu něco vědět, stavím se za vámi.“

/3/

Když jsem se zase ocitl venku na mrazu, zavolaal jsem do místní nemocnice, abych se přeptal, zda u nich neleží Lucie Hřebíčková nebo alespoň někdo, kdo by odpovídal jejímu popisu.

Bohužel jsem měl smůlu.

To pro začátek muselo stačit. Teď pro mě bylo primární dostat se do Pavlina domu na Zbuzanech a připravit jí něco k jídlu, než dorazí z práce.

Pavla už ale byla doma. Seděla u stolu a něco si prohlížela.

Podlaha mi pod nohama zapraskala.

Trhla sebou a otočila se. Podívala se na mě. V očích se jí leskly slzy.

„Matěji,“ vydechla.

Objal jsem ji.

„Zamokřím tě.“

„To vůbec nevadí. Jsem tady. Jsem tady,“ šeptal jsem a hladil jí po vlasech. „Co se stalo?“

„Miminko,“ dostala ze sebe ztěžka. Nadechla se. „Řeším smrt miminka.“

„Pedofil?“ cítil jsem, jak se ve mně vaří krev.

„Je to pravděpodobný. Jen...“

„Co jen?“

Podívala se na mě. „Na miminku a kolem něj byla nakreslená spousta podivných symbolů a značek. Vypadá to, že ho obětovali.“

„Takže nějaká sekta?“

„Nejspíš ano. Už jsme na to volali odborníka, aby nám to potvrdil, nebo vyvrátil. Měl by dorazit zítra.“

Objal jsem ji ještě pevněji. Očima jsem sklouzl ke stolu. Ležel na něm snímek z ultrazvuku.

Zachycoval Pavlino dítě, o který přišla vinou svého muže. Bylo mi jasné, že to v ní muselo vyvolat obrovskou vlnu emocí. Tohle zahrálo na její nejcitlivější strunu.

„Musela jsem se podívat na Marušku,“ ukázala mi fotku.

„Je nádherná.“

„Máš obrovský štěstí.“

„Štěstí?“ podivil jsem se.

Přikývla. „Máš Terku. Jsi rodič. To je obrovské dar.“

„Broučku,“ objal jsem ji. „Všechno spolu zvládneme.“

„Dala bych si horký kakao.“

„Jasně, uvařím ti ho,“ přitakal jsem.

„Co za člověka může něco takového udělat?“ řekla Pavla.

„To nevím. Ale určitě na odpověď přijdeš.“ Dal jsem na plotnu vařit hrnec s mlékem. „Kdybys ti mohl nějak pomoci. Jakkoliv.“

„Budeš první, za kým půjdu, parťáku.“ Objala mě zezadu a ruce mi položila na hrudník.

Chytl jsem ji jemně za dlaně. „Musím ti něco říct. Jen nevím...“

„Prostě to řekni, broučku. Můžem si říct úplně všechno.“

„Oslovila mě jedna paní. Chce, abych našel její dceru.“

Pavla mě stiskla ještě pevněji. „Cítíš se na to?“

„To zjistím. Ale vím, že ji v tom nemůžu nechat.“

„Chápu. A kdybys potřeboval, jsem tu pro tebe.“

„Budeš první, za kým půjdu, parťáku.“

/4/

Tu noc jsem dlouho nemohl usnout.

Převaloval jsem se v posteli a přemýšlel o životě. O tom, co se přihodilo v posledních několika měsících.

Připadal jsem si jako v labyrintu, ze kterého jsem nedokázal najít cestu ven.

A teď do toho vpadla zmizelá Lucka Hřebíčková.

Přeběhl mi mráz po zádech, jenom jsem na to pomyslel.

Nesměl jsem to zvorat.

Tentokrát už ne.

Její máma si nesmí projít tím samým, co jsem teď zažíval já. Nesmí cítit tu samou bolest.

Pavla se po mém boku neklidně zavrtěla. Konejšivě jsem ji pohladil po zádech. Bylo mi jí líto.

Vyšetřování toho případu ji muselo zasáhnout jako pěst na solar. Odmítala mluvit o detailech a já jsem se neptal. Nechtěl jsem jí ještě víc připomínat bolest ze ztráty nenarozené dcery.

Vybavilo se mi to, co mi Pavla dneska řekla. Podle ní jsem měl obrovský štěstí, protože se ze mě stal rodič. Jako by mi tím naznačovala, že ji mrzí, že ona nic takového nezažila.

Jenže chtěla by se mnou mít dítě? Ta otázka se vynořila ze tmy jako malé, ale silné světýlko.

Znali jsme se jen pár měsíců, ale od Bářiny smrti jsem si nikdy nepřipadal šťastnější. Pavla mě naplňovala, miloval jsem ji. Nebylo to s ní o tělesný přitažlivosti, ale o vzájemný náklonnosti a přítomnosti. Radovali jsme se jeden z druhého. A to bylo to nejkrásnější.

Kdybych měl s někým strávit zbytek života, tak s Pavlou.

Ona byla ta jediná.

Ta pravá.

/5/

Když jsem se ráno probudil, byla už Pavla pryč. Vzkaz jsem nenašel, takže jsem usoudil, že musela odcházet v dost velkém fofru.

Umyl jsem se, oblékl a dal si snídani. Při pití kávy jsem si všiml, že mám zmeškanej hovor od mámy.

Chvilí jsem na displeji telefonu pozoroval to jedno slovo a přemýšlel, co dělat. Zda zavolat zpátky, nebo ne.

Mámu jsem měl rád. Vážil jsem si jí. Ale nedokázal jsem jí odpustit tu velkou lež, který se na mně dopustila. A bylo mi jedno, co ji k tomu vedlo.

Jenže v hloubi srdce jsem věděl, že to tak nemůže zůstat navždycky. Jednou budu muset vylézt ze svojí nory a promluvit si s ní.

Jednou si budu muset přestat hrát na pana Uraženého.
Ale ne teď.
Teď ještě ne.
Napřed jsem musel najít Lucii Hřebíčkovou.
To byla momentálně moje hlavní priorita.

K fakultě managementu jsem dorazil o půl hodiny později. Vždycky se mi zdálo, že se sem, na Jarošovskou ulici, nehodí. Na rozdíl od zbytku budov na jejím začátku byla totiž prosklená a především honosná. Mezi všemi těmi krámkami, socialistickými vyhlížející tělocvičnou a školou kombinovanou se školkou působila dost nepatřičně. Asi jako perla plovoucí v bahně.

Před fakultou se tou dobou rojili studenti jako včely. Vycházeli ven, vcházeli dovnitř a vyráželi na všechny strany. Někteří z nich mi věnovali dlouhý pohrdavý pohledy, kterými mi dávali jasně najevo, co si o mně myslí.

Prostě jeden velké a nikdy nekončící koloběh.

Tak jako jiní lidé i oni mě kvůli mému vzhledu a oblečení pokládali za bezdomovce.

Zaplul jsem do chřtánu školy.

Rozhlížel jsem se na všechny strany. Najednou jsem si připadal jako Alenka, když se propadne králičí norou.

Nikde žádná směrovka.

„Sháníte někoho?“

Kráčel proti mně brejlatej chlápek v košili a saku. Hotovej Albus Brumbál. Jen s tím rozdílem, že tenhle chlápek byl možná o sto let mladší.

Z výrazu v jeho obličejí jsem těžko soudil, co od něj můžu čekat.

„Dobrý den,“ začal jsem, „sháním někoho, kdo by mi mohl pomoci.“

„Kvůli čemu?“ přeměřil si mě zkoumavým pohledem.

„Rád bych se optal na jednu studentku. Na Lucii Hřebíčkovou,“ odvětil jsem a doufal, že mě nepošle do háje.

Muž zvažněl. „A vy jste její rodič?“

„Ne,“ zakroutil jsem hlavou. „Jmenuju se Mlynář a její matka mě poprosila, abych se po ní podíval.“

Přikývl. „Pojďte za mnou,“ vyzval mě.

Zavedl mě do kabinetu, který měl na dveřích tři jména: Heřmánek, Tábořský a Červenka.

Uvnitř to bylo velké tak akorát pro tři. Skříňky s knihami, stoly, židle. Tři počítače.

„Prosím, posadte se,“ nabídl mi místo. Přijal jsem ho.

„Dáte si něco? Kafe? Čaj?“

„Jsem v pohodě.“

„Jsem Červenka, Lucku vyučuju management. No... vlastně jsem ji učil ještě v lednu.“

„Co se stalo?“ chtěl jsem vědět.

„Nemám ponětí. Zkoušku u mě absolvovala jako nejlepší v ročníku a pak,“ luskl prsty, „ze dne na den přestala chodit do školy. Jako kdyby zmizela.“

„A vám to nepřipadalo divný?“

„Připadalo... jenže... prostě jsem s tím nic nemohl dělat. Myslel jsem si, že se něco stalo, a proto přestala do školy chodit. Teď je mi to líto, protože jak vidím, tak se jí opravdu něco přihodilo.“

„To není vůbec jistý. Povězte mi, jaká Lucka je?“

„Hodně zvědavá. Vyloženě studijní typ. Ale taky trochu tichá a zakřiknutá.“

„Bavila se s někým?“ zajímalo mě.

„Párkrát jsem ji zahlédl s Markétou Bodlákovou. Myslím, že spolu i bydlely.“

Přikývl jsem.

„Ještě jsem ji taky viděl s nějakým klukem. Ale kdo to je, netuším. Tady určitě nestuduje.“

„To víte naprosto jistě?“

„Ano. Tahle škola není tak velká, abych neměl přehled o studentech. Občas jsem ji zahlédl, jak k němu nastupuje do auta,“ vysvětlil. „Během jedné konzultace se mi zmínila, že pracuje v autoopravně na Pravdově ulici. Jen... doufám, že školu nezašlomila kvůli němu. Měla na to, aby se dostala daleko.“

Jojo, škola, práce, prachy a kariéra na prvním místě.

Jinak by to přece nikdy nebylo ono.

„Fajn. A kde bych našel Markétu Bodlákovou náhodou nevíte?“

„Dělá v kavárně na Klášterské ulici.“
„Máte fakt přehled.“
„Občas tam zajdu na kafe mezi přednáškami,“ vysvětlil.

/6/

Kavárna byla zapadlá a nenápadná. Sněhově bílá a prosklená, uvnitř velká tak akorát. Ani moc, ani málo. Vyplňoval ji dřevěný nábytek, který ale nebyl příliš obsazený. Vlastně tu bylo skoro liduprázdno, což se s ohledem na brzkou denní hodinu dalo pochopit.

Vyhoupł jsem se na vysokou židličku k barovému pultu. Pohlédl jsem na usměvavou brunetu na jeho druhý straně a pozdravil ji.

„Máte přání?“ zeptala se, když mi pozdrav oplatila.

„Mám. Jen nevím, zda je úplně splnitelný.“

„Opravdu?“

„Někoho hledám.“

„Koho?“

„Markétu Bodlákovou.“

„A kvůli čemu, jestli se můžu zeptat?“

„Rád bych si s ní promluvil o jistý záležitosti.“

„O jaký záležitosti?“ přeměřila si mě zkoumavým pohledem.

„Předpokládám, že Markéta Bodláková jste vy.“

„Předpokládáte naprosto správně, pane...“

„Mlynář. Matěj Mlynář,“ představil jsem se.

„Jak vám můžu pomoci?“

„Hledám Lucii Hřebíčkovou,“ odvětil jsem. „Její máma si mě najala.“

„Proč si vás její máma najala?“

„Dlouho se jí neozvala, tak dostala strach.“

„Copak ona nevěděla, že se odstěhovala?“

„Její máma vůbec netušila, že bydlí na privátě. Měla za to, že je na koleji. Kdy se od vás odstěhovala?“

„Už někdy v prosinci.“

„Měla k tomu nějaký důvody?“